

Loven af 20de November 1876, ſaa at der i og for ſig ikke er Mere at ſige om den Sag. Han har imidlertid onſket, at hans Ejenſte i de to Krigsjaar 1848—49 maatte blive medtager ved Beſtemmelfen af hans Penſion, ſkjøndt han dengang var 15—16 Aar gammel, efterſom han jo dog i den Tid har udført Mandſ Gjerning. Finantsministeriet, til hvem Andragendet i den Henſeende har været henoiſt, har gjort gjældende, at § 1 i Penſionsloven af 20de November 1876 ſatte 18 Aars Alderen ſom en beſtemt Grænſe, og i den Henſeende delte Udvalget Finantsministerens Opfattelſe. I retſlig Henſeende kan der ikke være Tale om, at der kan tilkomme ham Noget; men derimod forekommer det Udvalget, at der kunde tages et Villighedshenſyn ligeoverfor diſe to Aar, ikke at der blev taget Henſyn til hele den Tid, han har tjent, men at der blev givet ham en Underſtøttelſe for diſe to Krigsjaar, efterſom han den hele Tid har ſtaaet i uafbrudt Ejenſte i Militæretaten. Iøvrigt er, ſom ſagt, Udvalget enigt med Finantsministeren i hans Opfattelſe af Penſionsloven. Den eneſte Grund, ſom kunde tale imod Andragendet, er jo den, at maatte Andre i den Henſeende blive tilſidſatte derved; det kan Udvalget naturligviſ ikke have fuldt ſjøn over, men tror ikke, at det i det Hele taget vil have ſtor Betydning, om de ganſke Enkelte, der have deltaget i forrige Krig før 18-Aarsalderen, fik en ſaadan lille Begunſtigelſe, og det er det jo kun i Virkeligheden. Han kan, ſom ſagt, ikke ſiges at have nogenſomhelſt juridisk Ret. — Dernæſt kommer jeg til Indſtillingen under Nr. 11 (Betænkningen Nr. 39) angaaende et Andragende fra Brøndgraver Th. Spøenſen, der foreſlaas henviſt til Indenrigsministerens Overveielſe. Det er ikke hele Udvalget, men Udvalgets Flertal, der foreſlaar at henviſe dette Andragende, og da jeg hører med til dette Flertal, ſkal jeg medtage det. Andrageren anmoder om en Hjælp fra Statskaſſen paa 1,000 Kr. til videre Udvikling og Fuldstændiggjørelſe af den Gravemaſſine, ſom han har opfundet i beſtjæftiget ſig med i omtrent 23 Aar. Hans Tanke er den, at han vil tage Vinden til Hjælp, og han mener allerede at være kommen et godt Skridt fremad dermed. Der foreligger blandt Andet Vidnesbyrd, der er underſtegnede af Sogneraadets Formand og et Par andre Mænd i Gumbertſted Sogn, om, at han med denne Maſſine har bearbejdet et Stykke af Nerup Hede, hvori han har ſaaet 10 Str. Rug. Han har paaviſt, hvilke Mangler der endnu ere ved Maſſinen, og mener, at den, naar diſe blive afhjulpede, vil blive i en væſentlig Grad forbedret. Fra en Amtscommune, fra Sognekommuner og fra Kongen har han modtaget Underſtøttelſer. Jeg tror nu ikke, at den Del af Udvalget, der har indſtillet hans Andragende, nærer nogen ſtor Forventning om, at han vil kunne bringe Noget videre ud af denne Sag, men paa

den anden Side er det forekommet os, at, da enkelte Kommuner, ſom have ſtaaet ham nær og kjende til Sagen, have været villige til at underſtøtte et Foretagende ſom dette, paa hvilket han aabenbart efter de Oplyſninger og de Vidnesbyrd, der foreligge, har anvendt en overordentlig ſtor Fleid og Omhu, burde vi ikke tage i Betænkning at henviſe Andragendet til Overveielſe af Indenrigsministeren. Vi haabe, at den ærede Miniſter vil drage Omſorg for at ſtaffe ſig de fornødne Oplyſninger i den Henſeende. — Derefter kommer jeg til Indſtillingen under Nr. 12, der angaar et Andragende fra forhenværende Politibetjent, Raadſtuertjener og Arreſtforvarer Bøye, ſom Udvalget foreſlaar henviſt til Krigsministeren. Andragendet findes i Betænkningen under Nr. 40. Dette Andragende tilligemed det efterfølgende kunde jeg forſaaendit omtale under Et, der er en væſentlig Lighed mellem diſe to Andragender. Bøye blev Korporal den 27de Oktober 1851, han blev Sergent 1861 og Overſergent 1867, han er Dannebrogsmænd. I 1876 blev han anſat ſom Arreſtforvarer i Krøſtjøbing og ſtod dengang i den Formening, at han ſamtidig med, at han var Arreſtforvarer, kunde ikke blot bevare, men endog opbevære ſin Penſion, og det var en Opfattelſe, ſom han delte med den Mand, ſom omtales i næſte Andragende. De her nævnte Embeder høre jo til dem, der have været forbeholdte Hærens Underofficerer, Vedighed i dem er kommen til diſes Rundsſtab gjennem Befaling fra Armeens Side, og de have ſøgt dem gjennem Krigsministeriet, der igjen har ſendt Anſøgningerne videre. I ethvert Tilfælde viſer det ſig i de Andragender, ſom baade iaar og tidligere ere indkomne i den Henſeende, at det har været en almindelig Opfattelſe iblandt Underofficererne, at, naar de kunde opnaa diſe civile Stillinger, betragtedes de ſom forſlyttede ved en Statsmyndigheds Foranſtaltning, ſaaledes at de kunde ikke blot bevare, men opbevære Penſionen ved Siden af en ſaadan Stilling. Andragender, ſom have været indſendte til Finantsministeriet, have imidlertid ſeneve belært dem om, at Finantsministeren i ethvert Tilfælde ikke delte denne Opfattelſe og navnlig gjorde gjældende, at de, efterat Kjøbstadkommunalloven er udkommen, maatte betragtes ſom anſatte af en kommunal Myndighed og ikke kunde opbevære deres Penſion i en ſaadan Stilling. Men ikke alene dette, at de ikke kunde opbevære den, men de kunde heller ikke bevare den, ſaaledes at de, hvis de afgik af dem utilregnelige Aarſager fra den civile Stilling, ikke paany kunde træde ind i deres Penſionsret. Den her nævnte Mand blev, ſom ſagt, i 1876 anſatovre i Krøſtjøbing paa Vær og indgav ſaa et Andragende til Finantsministeren om, at han maatte ſaae Penſion; han fik det Svar tilbage, at han i ethvert Tilfælde ſørſt vilde kunne komme i Betragtning til Penſion, naar han paa Grund af Alder, Svagelighed eller